

Pavel Liška: Hrát podivíny je hrozně výhodné

04.06.2022

Svůj život dělí známý herec mezi Žižkov a Vinohrady. Chodí rád pěšky, a to nejen na trhy na náměstí Jiřího z Poděbrad, ale i do divadla. V létě se představí ve dvou hrách.

V aktuálním vydání Radničních novin se věnujeme místním trhům. Navštěvujete je?

Já jsem na trzích pořád! Mám to tam rád. Jednak si tam koupím snad zdravé věci a jednak to má i něco navíc. Potkám tam lidi, kteří se o ta svoje zvířata a políčka starají, je v tom jejich láska a péče. Já trhy miluju všude na světě. V každé zemi, kterou navštívím, musím vidět místní trh. Když jsme byli s Vandrákou Honzou Révaie a Hynkem Bernardem ve Střední Americe, měli to se mnou chlapci těžké. Jak jsme někde narazili na trh, věděli, že mají spoustu času, že se jen tak nepohneme. Tam jsou obrovské trhy, nakoupíte tam všechno. Hodně se podobají těm původním divokým tržištím.

V čem jsou zdejší trhy jiné?

Tady je to takové načančané, někde to už trošku zavání snobstvím. Ve Střední Americe nakoupíte na trhu nejlevněji, proto tam chodí všichni. U nás je to naopak. Tady nakupují na trzích ti, kdo si to mohou dovořit. Anebo ti, kterým opravdu záleží na tom, co jedí, i když řeší každou korunu. Některým trhovcům to občas dám najevo. Když nabízejí něco opravdu drahého, tak jim to řeknu, protože si myslím, že zpětná vazba je třeba. Na druhou stranu ale chápu, že je za tím obrovský kus práce, a aby se jim vrátily náklady, musí to často stát takový peníz. My jsme tady v Česku už hodně rozmazlení a spousta lidí cenu neřeší. Ale to kouzlo, které k trhům patří, to má i tržiště na Jiřáku.

Bydlel jste na Vinohradech i na Žižkově. Je to velký rozdíl?

Co se týče Vinohrad, mám pocit, že se cítí být trochu nad Žižkovem, nejen geograficky. Bylo to tak asi i v historii. Na Žižkově bydleli dělníci a na Vinohradech továrníci.

Která z těch čtvrtí je vám bližší?

Vinohrady mají hodně co do sebe. Bydlíme s dětmi uprostřed nejkrásnější ulice nad Riegráčema. Máme nádherný prostorný byt s výhledem do parku a na celou Prahu, z druhé strany pohled do ohrady vnitrobloků s obraketou, po které lezou obrmimina. Bližší je mi ale Žižkov. Já jsem přišel z Karlína — taky z dělnické čtvrti. Asi jsem měl vždycky blíž k nižší třídě — vzdělané nižší třídě. Chodím tu rád pěšky, doprava doleva, kam mě cesta zavede. To už jsem dělal i ve svém milovaném Brně, kde jsem si vždycky rád procházel dvorky. Ty pro mě mají obrovské kouzlo.

Takové dvorky jsou přece i na Žižkově!

To určitě jsou, ale dneska už to není takové jako v devadesátých letech v Brně. Dneska už jsou domy zavřené, málokdy se na nějaký dvorek dostanete. A taky se hodně využívá každý prostor a buduje se a „ničím“. Ale pořád se dají najít — a je to nádhra — ta stará točitá schodiště, pavlače, klepače na koberce...

V jakých představeních vás letos uvidíme?

S divadlem Ungelt mám dvě představení na letní scéně. První jsou Housle, kde hrajeme s Jirkou Langmajerem a s principálem divadla Milanem Heinem. Je to hra z předměstí New Yorku o dvou bratrech a jejich starém rodinném příteli. Jeden z těch bratrů je takový ztracený zlodějíček a druhý si žije ve svém světě. Toho hraju já.

Hrajete vždycky takové podivíny?

Je pravda, že jsem měl na role tohoto typu štěstí, ale ono to je hrozně fajn a výhodné. Herec se v každé své roli snaží být něčím zajímavý. A já jsem měl ve svém životě štěstí na tak zajímavé role, že jsem se ani nemusel moc snažit být zajímavý, protože ty role fungovaly samy o sobě. Tohle je zrovna ten případ.

A to druhé představení?

To jsou Pstruzi. Je to vtipné, dojemné, existenciální... Na pozadí těžkých lidských osobních období, jako je vyhoření ve vztahu nebo v zaměstnání, nahlédneme, jak jsme vlastně jen kousek od toho, aby bylo zase dobře. Obě hry hrajeme přes léto na Novém Světě, což je za mě nejkrásnější letní scéna v Praze a divadlo Ungelt tam bude hrát až do září. Je to v pražském podhradí, nebo vlastně spíš záhradí, vedou tam malé úzké uličky mezi nízkými domky, všechno je zarostlé břečťanem... Má to tam prostě svoje jedinečné kouzlo. Doporučuji tam dojít pěšky, ta cesta je úchvatná.

Jsou pražská divadla jiná než brněnská?

Říká se, že divadla jsou pražská, oblastní... a v Brně. Ale já myslím, že divadla v podstatě jiná nejsou. Pro mě je spíš jiná energie toho místa. Praha je hodně zrychlená, ambiciózní, nadupaná, nepřehledná. Kdežto Brno, to je pro mě největší vesnice na světě. Mně je Brno ze všech měst nejbližší a mám ho nejraději. Tam je všechno takové pomalé, vlídné... Život tam prostě plyne pomaleji. V brněnském HaDivadle jsem zažil nejkrásnější roky svého života, nejen toho divadelního. U divadla hodně záleží na lidech, kteří ho tvoří. Tohle platí asi všude, v jakémkoli městě nebo místě. V divadle si můžete vytvořit svůj svět a v něm pak žít.

Před pár lety jste začali natáčet dokumenty z cest na motorkách. Kam dál se chystáte?

Připravujeme cestu na Papuu-Novou Guineu, kterou jsme museli dvakrát odložit kvůli covidu a teď zase kvůli válce. Chceme tentokrát vedle dokumentu natočit i celovečerní film.

Jak do vašich plánů zasáhla válka na Ukrajině?

Když vypukla válka, byl to hrozný šok. Teď už jsme si na to zvykli — a je to strašné, jak snadno si člověk začne zvykat i na to, že je válka. Nejen my tady, ale jak si zvykají lidé tam. Jak se adaptují. Ale ten prvotní šok byl velký a my jsme museli právě v prvních dnech války rozhodnout o transportu motorek přes oceán. Navíc jsme se báli nejistoty, že tady necháme naše rodiny a odjedeme na dva měsíce z Evropy. Napadalo nás, co když se nebudeme moci vrátit zpátky. V té křehké době jsme se rozhodli, že cestu odložíme o rok. Takže příští září se nám to snad napočtvrté konečně podaří.

Co teď tedy máte před sebou?

Máme mnohem víc času na přípravu, takže pilujeme filmový scénář a připravujeme loutkové divadélko. My tam totiž těm „lidožroutům“ — kteří už lidožroutství 70 let nepraktikují — chceme hrát loutkové divadlo. Bude to o celé naší planetě. Papua je druhý největší ostrov na světě a oni ještě donedávna v tom jejich vnitrozemí netušili, že jsou na ostrově. Ani že existuje něco jako oceán, který je objímá. V některých místech je pro ně bílý člověk dodnes zjevení. Je to taková poslední divočina na Zemi.

Lze ještě vůbec cestováním něco objevovat?

Když je člověk otevřený, tak i kdyby žil dvě stě let, pořád by měl co poznávat a objevovat. Ale zároveň si myslím, že i kdybych cestoval donekonečna, pořád bych došel k tomu, že jakkoli jsou lidé v různých zemích odlišní — jinak jedí, mají jiné zvyky, něčemu jinému se smějí, jinak se oblékají, mají jiná náboženství —, základní věci máme všichni stejné.

Co tím myslíte?

Asi radost ze života, komunikaci, smích, strach. V tom se nelišíme, i když k tomu docházíme jinými způsoby. Nebo jak opečováváme svoje mláďata. Děti jsou všude k zulíbání, protože jsou čisté a neposkvřené, a mateřská láska je taky všude na světě stejná. Ale projevy se liší. Když například přijedete do Bolívie a neznáte jejich kulturu, můžete mít pocit, že tam děti strádají, protože jsou v noci na ulici. Jejich rodiče tam do večera pracují, takže malé děti venku usínají, větší pobíhají kolem. To je ale jejich způsob života. Oni jsou chudí, to je pravda, ale jejich děti jsou milované stejně jako ty naše. Nebo možná ještě víc, protože jsou pořád se svými rodiči. Když maminka musí prodávat, dítě je s ní. Já jsem s tím měl na začátku problém, ale pak jsem pochopil, že ty děti nejsou nešťastné. Takže jsem došel k názoru, že ve skutečnosti jsme jako lidé všude v podstatě stejní. Ve smíchu, v radosti, ve smutku, v lásce... ale bohužel i v těch nehezkých věcech, které děláme.